

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.008 van 24 november 2015
in de zaak A. 214.442/IX-8548**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ann Coolsaet
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Arthur Goemaerelei 69
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 december 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Beroepscommissie voor tuchtzaken van 9 oktober 2014 houdende de vernietiging van de beslissing van XXXX van 6 mei 2014 waarbij aan E.M. de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2015.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Leen Lippevelde, die *loco* advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. E.M. is als statutair personeelslid tewerkgesteld bij de verzoekende partij.

3.2. Op 24 september 2013 start de verzoekende partij een tuchtprocedure lastens E.M. wegens feiten die hij zou hebben begaan in de uitoefening van zijn functie. De voornoemde feiten geven ook aanleiding tot een gerechtelijk onderzoek en strafvervolgning.

3.3. De verzoekende partij beslist op 6 mei 2014 om E.M. de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.4. Op 14 mei 2014 stelt E.M.. bij de Beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de Beroepscommissie) beroep in tegen de voornoemde beslissing van 6 mei 2014.

3.5. Op 9 oktober 2014 vernietigt de Beroepscommissie de beslissing van de verzoekende partij van 6 mei 2014 waarbij aan E.M. de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Dat is de bestreden beslissing.

3.6. Op 10 december 2014 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing het voorliggende beroep tot nietigverklaring in.

3.7. Op 5 februari 2015 wordt E.M. door de correctionele rechtbank van Antwerpen vrijgesproken van de hem ten laste gelegde feiten. Tegen dit vonnis wordt geen hoger beroep aangetekend.

IV. Verzoek tot afstand

4. In een brief van 27 mei 2015 stelt de verzoekende partij dat aangezien E.M. bij vonnis van de correctionele rechtbank van 5 februari 2015 werd vrijgesproken van de feiten die de strafmaat bepaalden van de door de Beroepscommissie vernietigde tuchtstraf, haar belang bij het beroep tot nietigverklaring teloor lijkt gegaan. Zij vraagt dat om die reden akte zou worden verleend van haar verzoek tot afstand van het geding.

5. De afstand van het geding wordt vastgesteld.

V. Rechtsplegingvergoeding

Standpunt van de partijen

6. In de voornoemde brief van 27 mei 2015 – en op de terechtzitting van 21 september 2015 – vraagt de verzoekende partij om de rechtsplegingsvergoedingen die de partijen van elkaar vorderen te compenseren zodat geen van de partijen een rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is. Zij argumenteert dat de reden van het teloorgaan van haar belang noch bij haar, noch bij de verwerende partijen kan worden gelegd en ook geen verband houdt met de middelen, maar louter gelegen is in het tussengekomen vonnis van de correctionele rechtbank van 5 februari 2015. In ondergeschikte orde, voor zover op dit verzoek niet wordt ingegaan, vraagt de verzoekende partij om met toepassing van artikel 30/1, § 2, 3°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de rechtsplegingsvergoeding te herleiden tot het minimumbedrag van 140 euro wegens de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

7. De verwerende partijen zijn van oordeel dat er geen reden is om de gevorderde rechtsplegingvergoedingen te compenseren. In een brief van 1 juni 2015 stellen zij dienaangaande dat uit de strafrechtelijke vrijspraak van E.M. blijkt dat de verzoekende partij ten onrechte de tuchtstraf van ontslag van ambtswege heeft opgelegd en dat de afstand van het beroep minstens impliciet de erkenning inhoudt dat de verzoekende partij bij het opleggen van de tuchtstraf een onwettigheid heeft begaan. Zij menen dat zij de in het gelijk gestelde partijen zijn aan wie een rechtsplegingsvergoeding toekomt. Voorts betogen zij dat er geen reden is om slechts de minimum rechtsplegingsvergoeding toe te kennen. Zij argumenteren dat zij door het beroep van de verzoekende partij genoodzaakt werden om een raadsman aan te stellen om hun belangen te verdedigen en dat het gevorderde basisbedrag van 700 euro niet onredelijk is, te meer wanneer in aanmerking wordt genomen dat in burgerlijke zaken een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro verschuldigd zou zijn.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Luidens artikel 67, § 1, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bedraagt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1.400 euro.

Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

9. In geval van afstand van het beroep kan de verwerende partij als een in het gelijk gestelde partij worden beschouwd.

Dat de door de verzoekende partij gedane afstand te dezen is ingegeven door een door de correctionele rechtbank gewezen vonnis waaruit zij afleidt dat zij geen belang meer heeft bij haar beroep, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

10. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel gewag

maakt van een “kennelijk onredelijke aard van de situatie” maar geen concrete, aan de zaak eigen, argumenten bijbrengt waaruit dit blijkt. Alvast om die reden kan niet worden ingegaan op haar vraag om de rechtsplegingsvergoeding te verlagen tot het minimumbedrag van 140 euro.

11. Aan de verwerende partijen wordt de door hen gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toegekend.

VI. Anonimisering

12. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partijen.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 november 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bruno Seutin